

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

ספר 'הנהגת הספירה'

ישמח לב מבקשי ה'. יצא לאור, במהדורה מפוארת ומחודשת, ובהוספות רבות, ספר 'הנהגת הספירה', ובו הנהגות לכל יום ויום מימי הספירה – על פי תורות רבינו ומוהרנ"ת זיע"א.

על ידי הספר הזה יוכל כל אחד ואחד להתעורר ולהתחדש בכל יום ממי"ט ימי הספירה ולומר בכל יום תפילה מליקוטי תפילות המכוננות אל ההנהגה השייכת לאותו יום.

ידוע שימי הספירה הקדושים הם ימי שורש לכל השנה כולה, וכי 'המצוה לספור כל יום ויום – כדי לידע ולזכור את ימי חי הבלו, שכל הימים אשר הוא חי על פני האדמה הם מנויים וספורים במספר ובמנין... לידע היטב שזה היום לא יהיה לו עוד כל ימי חייו' (ליקוטי הלכות, פקדון ד, ה).

ניתן להשיג בחנויות ספרים 'ברסלב'.

הפצה ראשית טל. 02-9916954

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחדש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי תפילות	ליקוטי תפילות היומי	הדף
שבת	נסא	ה"א	ה"א	ה"א	סנהדרין
א	כז	כב:	י	תצא-תצב	זו
ב	כח	כג:	יא	תצג-תצד	נח
ג	כט	כד:	יב	תצה-תצו	נט
ד	ל	כה:	יג	תצז-תצח	ס
ה	א	כז:	יד	תצט-תק	סא
ו	ב	כח:	טו	תקא-תקב	סב
			טז	תקג-תקד	סג

יום של הפצה

ל בניסן

ליכות ר' שמעון ישראל בן פרידא שפירא

אוצרות
ברסלב

02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066
ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

ההתלהבות חלפה – תקופת המבחן החלה

זוהי כאמור תקופת מבחן, אך את האדם מטרידה בתקופה זו שאלה מנוגדת בתכלית: האם הוא ימשיך להיות באותה התרוממות שחש בתחילה, אם לאו? וברגע שהוא נוכח שאין לו את אותה התרוממות – הוא זונח לגמרי את רצונו לשוב בתשובה שלימה.

אך הוא טועה טעות מרה. המבחן הוא הפוך: האם הוא יהיה מוכן להתחזק בכל מצב שהוא ולא ירפה מן הרצון לשוב בתשובה גם כשהמציאות תטפח קשות על פניו? האם הוא יאה מוכן להמשיך להתפלל ולצעוק אל ה' גם כשהוא ימשיך להיות שרוי במדרגה שפלה? האם הוא יקבל עול מלכות שמים בכל מצב שהוא, או רק כשהוא חש בהארה גלויה?

זהו המבחן, ורק מי שמוכן לכך יזכה בסופו של דבר להתעלות הרוחנית המיוחלת.

מדוע צריך אדם לעבור מבחן כזה?

סודו של מבחן זה נעוץ בכך, שכדי לתקן את העבר זקוק האדם לעשות 'תשובת המשקל' על עוונותיו.

כל עוון מאפיל על האמונה שה' יתברך משגיח על כול אחד וכי הוא נמצא בכל מקום - אמונה שלא מותריה מקום לחטוא.

כיוון שכן, מוטל על החוזר בתשובה לעשות את ההיפך הגמור – עליו לגלות דווקא באפילה שגם שם נמצא ה' יתברך ומלוא כל הארץ כבודו.

כאשר האדם מתחזק ומאמין שאין מציאות שבה לא ניתן להתקרב לבורא, ושגם במדרגתו הנמוכה יש אפשרות לכבד אותו יתברך, ומתוך כך הוא משתוקק לשוב בתשובה

– הריהו מתקן בכך את העבר, ומגלה שכבוד ה' ממלא את הכול ואף את המקום החשוך ביותר.

המבחן של ימי ספירת העומר נועד לבחון: האם גם כאשר האדם שרוי במצב של 'עומר שעורים' – המושמש כמאכל בהמה – הוא יכול להרים אותו ב'תנופה' לבורא, כלומר לרצות למרות המצב הקשה שלו לשוב בתשובה? האם הוא יוכל להמתין להארה חדשה גם כשהארה הראשונית חלפה ולהבין שאין לו מקום אחר להיות בו אלא על יד ה' יתברך?

ההמתנה הזאת בעצמה מטהרת ומכשירה את האדם לקבל את התורה מחדש וביתר שאת.

(עפ"י ליקוטי הלכות, פסח ט-י)

המעבר הזה מקודש לחול, מקדושת חג הפסח לימי השיגרה – קשה מנשוא. הנה רק עתה היסבנו כבני חורין, מוקפים במצוות, אפופים בניחוח ההגדה, בהתרוממות-מה מחיי החולין – ושוב עלינו לנחות לתוך מערבולת חיי היומיום, עם אותן דאגות מוכרות ומכבידות, עם אותן התנסויות חוזרות ונשנות...

בלב מתגנבת לה מחשבת-תנועה: מה הועלנו? באותן שעות נעלות של ליל הסדר כבר ניסינו לחשוב שאולי הפעם אכן תגיע גאולת נפשנו; והנה הכול כל-כך דומה לעבר...

אולם, לאמיתו של דבר, עתה ורק עתה היא שעת המבחן, בה אנו יכולים לזכות להתעלות אמיתית. כול ההתרוממות שקדמה לימי חולין אלו נועדה אך ורק להעניק לנו נקודת זינוק, כדי שלא נרפה מן ההתקדמות שלנו בעבודת ה' בתקופת ההתנסות שלאחריה.

ימי הפסח והימים שאחריהם מהווים דוגמה מובהקת לכל הבא להתעורר מחדש בעבודת ה'. האדם מתעורר,

הוא מחליט לשנות את דרכו לטובה. בתבערת לב הוא מתייצב ומכריז: 'ברצוני לקבל עלי עול תורה'; אני רוצה להתחיל מעתה לשוב בתשובה; 'מעכשיו אני מוכן לעבוד את בוראי ביתר שאת! הוא מצפה לסיוע שמימי; הוא רוצה לפחות שאותה התלהבות בה התחיל תמשיך ללוותו בהמשך הדרך – אך מן השמים לא ממהרים להעניק את אותו סיוע מיוחד, כי האדם צריך לעבור כעת מבחן קבלה – האם הוא אכן מוכן, באמת ובתמים, לקבל עליו עול מלכות שמים?

בתחילה מקבל כל אחד במתנה דחיפה מסוימת לעבודת ה', זוהי ההתרוממות המלווה כל מתחיל שדורך על מפתן התשובה, שכן 'הבא ליטהר מסייעין אותו'. לשם כך מוענקת לו חנים הארה ראשונית שתרום אותו מעט ותיתן לו הרגשה שהוא אהוב ורצוי אצל בוראו, כמו ההארה שיורדת מן השמיים בחג הפסח, שמשפרת לנו על האהבת ה' לעמו, גם כשהיו בשפל המדרגה.

הארה זו באה מלמעלה אף ללא שהאדם זכאי לכך, כדי שישאב מכך כוח ועוז לעמוד במבחן. אך מהר מאוד היא נעלמת – והוא נאלץ להתמודד עם אותן תחושות ישנות ומוכרות; עם אותם מאוויי גוף בלתי רצויים; עם אותן מידות מקולקלות שעדיין קבועות בו; עם אותו יובש רוחני שאפף אותו תמיד; עם אותה 'קרירות' שלופתת אותו בכל עת.

מה הקשר בין "לנהוג כבוד זה בזה" לבין קבלת התורה?

את התשובות לשאלות כגון אלו יכולים לתת רק הצדיקים שמוצאים את חלקי הנחת-רוח שנגרמים לקב"ה על ידי כל יהודי בכל עת ובכל שעה, והם מבינים כיצד נחת-רוח זו קשורה גם לזבוב וגם לשלג של היום.

שוב, להבדיל מחיפושיהם של החוקרים – החיפוש של הצדיקים אחר הטעמים והסיבות שבבריאה, אינו לשם סקרנות גרידא; על ידי החיפוש שלהם וההבנה שלהם כיצד כל פרט שבבריאה מתאים למטרתו ומזוהה להפליא לנחת הרוח שיש לה: יתברך ממנו – הם מקבלים יראה עצומה ממלך מלכי המלכים.

משל למי שרואה מלך בשר ודם שיש לו צבא אדיר הנאמן לפקודותו ונשמע לדבריו – שלבו מתמלא ביראת כבוד עצומה.

מאותה סיבה אנו מצויים לנהוג כבוד זה בזה, לחפש בחברינו את הטוב ואת המעלות, לדעת ולהאמין שיש לקב"ה נחת-רוח מיוחדת מהם, ושכל הבריאה ותכונותיה מונגנים ומותאמים לנחת הזאת. כך גם אנו נקבל יראת כבוד מה' יתברך שברא את כל אלה.

כבוד זה מהווה הכנה מצויינת לקבלת התורה, שכן התורה ניתנה באימה ובראה, וכך עלינו ללמוד אותה, כמו שאמרו חז"ל (בברכות נב ע"א).

אין כמו היראה שאנו מקבלים מהתבוננות בפרטי הבריאה המתאימים לנחת שיש לקב"ה בעולמו, כדי להוות הכנה ראויה לזמן מתן תורתנו!

לתורה. כמו כן, "כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו – לא בראו אלא לכבודו" (אבות ו, יג). הרי שעם ישראל המקיים את רצון ה', מגדיל את כבודו יתברך.

יתירה מזו, כשם שכלל הבריאה נבראה בשביל בני ישראל ובשביל הכבוד שהם מעניקים לשמו יתברך, כך כל פרט בבריאה נברא בשביל כבוד מיוחד שייגע לקב"ה מיהודי זה או אחר; אם במישרין, כגון שיהודי פלוני יקיים מצווה באמצעות פרט אלמוני בבריאה, ואם בעקיפין, שפרט פלומני בבריאה ייצור את התנאים הנאותים לכבוד שיהודי מסויים יגרום לה' יתברך.

ולא עוד, אלא אפילו פרטי הפרטים שבבריאה, כגון התכונות של כל נברא על כל חלקיו ואבריו – גם הם מתאימים לפרטי הפרטים של כבוד ה' יתברך. כלומר, בכדי שמוצוה זו או אחרת תתבצע כמו שצריך – נבראו פרטי הבריאה המתאימים, בתכונות הדרושות לכך בדיוק.

אכן, אלו דברים גבוהים ונשגבים, אבל זוהי עבודתם של צדיקי הדורות – לחפש אחר כל שביב של כבוד שעם ישראל גורם לקב"ה, ועל ידי זה הם מבינים את מטרתו של כל פרט בבריאה ושל כל אירוע שבה.

החוקרים טורחים ועמלים להבין את פשר השינויים והמאורעות שבבריאה; הם יכולים להבין לכל היותר 'כיצד' מותאם מבנה גופו של הזבוב לאורך חייו, או מהם התנאים הנדרשים לירידת שלג. אבל את ה'למה' הם אינם יכולים להבין – למה יש בכלל זבובים בעולם? למה יורד היום שלג?...

"בכל הברואים שבעולם יש שינויים רבים לאין מספר בין כל אדם לחברו – והכל מהמת רצון הבורא יתברך, שרצה שזה יהיה כך וזה כך.

"הצדיק מחפש מפני מה היה רצון ה' יתברך כך... כי כלל הבריאה היה בשביל כלל ההתפארות שקיבל [ה'] מישראל, וכן פרטי הבריאה הוא בשביל פרטי ההתפארות של ישראל. כי יש בכל אחד מישראל התפארות בפרטיות, ואפילו בפרט שבבישראל, והצדיק מבקש ומוציא ההתפארות שיש בישראל, וידוע הרצונות של ה' יתברך שהיה לו בכל הבריאה. ועל ידי זה מתגלה יראה".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א ז')

מדי שנה בימי הספירה, אנו מוצאים את עצמינו שוב ושוב מול דרישה לשפר את היחסים שבין אדם לחברו. זכרם של התלמידים "שלא נהגו כבוד זה בזה" מונצח לדורות במנהגי אבלות שהשתרשו בכל קהילות ישראל.

אבל כאן צצה לה תמיהה: בוודאי, כבוד הדדי הוא דבר חשוב מאוד, אך למה אנו נדרשים לכך בדיוק בימי הספירה שבהם אנו עסוקים לכאורה בדברים שבין אדם למקום, בהכנה לקבלת התורה?

ישנן תשובות מוכרות לשאלה זו, אך מהמאמר שלנו ב'ליקוטי מוהר"ן' נוכל לקבל הסבר חדש ורענן שילמד אותנו כיצד לנהוג כבוד בחברינו וכיצד דווקא הנהגה זו מהווה הכנה לקבלת התורה.

כל העולם נברא בשביל עם ישראל, כך פותח רש"י את פירושו

רבי נחמן מטולטשין – תלמיד מוהרנ"ת

פנה רבי נתן אל רבי נחמן היושב לצידו ואמר לו: "ר' נחמן, שורר אתה!" מימיו לא היה ר' נחמן מוכשר לשורה, אולם מחמת אמונתו ברבו לא התמהמה ופתח בשירה.

אמר, שמאותו יום נפתחו בפניו היכלות הנגינה, ולמשמע תפילתו העריבה היה נמש כל לב. הקשר בין ר' נחמן לעולם הניגון נרמז אף בשם משפחתו: 'חזן'.

כבן שבעים שנה היה ר' נחמן כשהשיב את נשמתו הטהורה לבוראה, כשהמילים "ואתה עתיד ליטלה ממני" מתפילת 'אלוקי נשמה' – על שפתיו. היה זה ביום כ"ו בניסן שנת תרמ"ד.

הוא נטמן באומן, ועל קברו נחקקו המילים: "פה נטמן ר' נחמן חזן הלוי, איש תם".

כבודו, ולכן נקט בדרך זו, כדי לשמוע את אמרי פיו; ופעם אחת תינה את צערו בפניו: "מדוע בכל עת שאני נכנס, מפסיקים אתם לדבר? הרי עם הדיבורים שלכם אתם עושים פירוש נפלא לתורתנו של רבינו!"

"ספר לנו איזה מופת מרבינו", ביקשו פעם חסידים ממנו, ורבי נחמן השיבם ללא שהיות: "מופת אתם מבקשים? הרי אני עצמי מופת של רבינו!"

אותה הכרת הטוב העצומה שחש כלפי רבינו הקדוש, שבכוח עצותיו הקדושות התקרב אל הבורא יתברך – היא שהניעה אותו לנדוד בדרכים למען הפצת אורו בעולם, על ידי הדפסת סדרת הספרים המופלאה של רבו מוהרנ"ת – 'ליקוטי הלכות' ועוד מכתבי קדשו.

לא לחינם היו חסידיו ברסלב בני דורו אומרים: "חבים אנו תודה נצחית לר' נחמן מטולטשין, שלולא הוא, לא היה נותר דף אחד מכתבי רבי נתן לפליטה".

כרבו מוהרנ"ת, זכה אף הוא לעלות ארצה ולחונן את עפרה. גם לאחר שובו לאומן, לא חדל לדבר בשבחה ובקדושתה של ארץ המדה.

מסופר כי באחת מנסיעותיו של מוהרנ"ת לעיר ליפוביץ, התלווה אליו רבי נחמן. בשבת, התארחו אצל אחד מחסידיו ברסלב שהתקיימה אצלו שמחת 'שילום זכר'.

כטוב לבו, ביקש רבי נתן מחזן העיר לפצוח בזמר לכבוד שבת ולכבוד השמחה, אך הלה, שנמנה על קהל המתנגדים, סרב.

ילד רך בשנים היה כשהתייתם מאביו ר' אברהם, ומאמו. דודו רבי ראובן יוס'ל לקחו תחת חסותו, ובביתו גדל.

ר' ראובן יוס'ל זכה לארח בביתו את מורנו רבי נתן, ובאחת ההזדמנויות הללו שרת העלם הצעיר את האורח הדגול. תוך כדי כך שמע אותו אומר כדברים האלה: "הבלי העולם הם – לא, ולא! ניתן להשיגם; תורה ועבודה הן – כן, וכן ניתן להשיגן".

נכנסו הדברים האמיתיים בלב הילד ולא שכח אותם, עד אשר ברבות הימים דבק בכל לבו בבעל השמועה, רבי נתן, והיה לתלמידו ומשמשו המסור שלא מש מאהלו.

מוהרנ"ת מצדו העריכו מאוד עקב תום לבו, ישרותו, ומסירותו נפשו למען הפצת דעת רבינו הקדוש לאנשי דורו ולדורות הבאים.

רבי נחמן לא התהלך בגדולות, וברח מגינוני כבוד למיניהם. מחזהו שבשגרה היה לראותו נושא דליי שופכין מן הקלויז, או מטפס אל ה'נר תמיד' כדי להיטיבו. פעם, כשראו כמה מהחסידים כי מעילו דהוי, הציעו לקנות לו חדש. אך ר' נחמן סירב, באומרו: "עם מעיל ישן קל לי יותר להחליק על השלג בשבוי מהציון הקדוש..."

עקב מידת האמת שבו, זכה להרגשה מופלאה בכל דיבור מדברי רבינו. לא פעם היה הגאון החסיד רבי נחמן רבה של טשעריץ מסתתר מאחורי הדלת בעת שהיה רבי נחמן מטולטשין יושב עם חסידים ושח בדברי רבינו. הוא ידע היטב שאם יכנס פנימה – יפסיק ר' נחמן מייד לדבר, מפני

מבולבל בדרכי עבודת ה'?
העיקר שאינך עושה רע!

(עפ"י שיחות הר"ן רסט)

"פרנסה?! זה מה שחסר לי?!"

כאן לא יכולים היו מקצת מהחסידים לשתוק; הם פנו למוהרנ"ת בדרישה להרחיקו מבית הכנסת ולהזהירו שלא יהיו לבקר בו שוב.

אך מוהרנ"ת עצר בעדם, באומרו: "אל תפגעו בו! למרות שהוא פושע ישראל, הרי לא בחינם הוא נכנס דווקא לבית מדרשנו. ככל הנראה משהו פנימי מושך אותו אלינו. הניחוהו לנפשו".

תחזיתו של מוהרנ"ת התממשה אט אט. הדייטשל התחיל להתקרב לחסידי ברסלב, ובמשך הזמן נהפך ליהודי המקפיד על קלה כבחמורה – 'ברסלב' חסיד' בלב ובנפש, עד שמוהרנ"ת התבטא עליו: "בעולם הבא אתפאר בו לפני כסא הכבוד!"

כארבעים שנה עברו מאז. הדייטשל, כשהוא ישיש מופלג, יושב במקומו הקבוע בבית המדרש הברסלבי. החסידים עוסקים בשיחת חברים" ערנית. אחד האברכים הצעירים מתאונן על מצב פרנסתו הדחוקה - והפתרון הנכסף באמתחתו: הוא ייסע לציון הקדוש באומן כדי לבקש פרנסה בנקל... לא ייאמן כי יוספר, אותו דייטשל שבעבר הרים ידיים המעידות על חילול שבת בפרהסיא - קפץ כנשוך נחש לשמע המילים והצטעק:

"מזה ארבעים שנה אני נוסע לרבינו לקראת ראש השנה, ואף פעם אחת לא העזתי לבקש מרבינו פרנסה; וכי רק זה חסר לי?! פרנסה?! - - -"

אלה היו מושגיו של אותו דייטשל, שכל מאווייו בעולם הזה היו רוחניים בלבד; הוא הגיע למדרגה גבוהה כל כך שלא היה יכול להעלות על דעתו להתפלל על צרכים גשמיים!

לשרבט שורות לועזיות על גבי מסמכים רשמיים. בלא שים-לב נוטפות כמה טיפות דיו על אצבעותיו ומשאירות עליהן כתמים מכווערים.

משגמר את מלאכתו יצא הדייטשל החוצה והחל עושה דרכו לעבר הרובע היהודי; הן חפץ הוא מעט להשקיט את מצפונו, הרי שבת היום וכדאי לחטוף ביקור בבית הכנסת.

הוא נכנס לבית הכנסת הראשון שפגש בדרכו. אחד המתפללים הבחין בו - ומיד הרעים עליו בקולו: "מחלל שבת - החוצה! שייגעץ ארויס!" הוא מנסה את מזלו בבית כנסת נוסף, אך כאן כבר הקדים אותו הגבאי, שהסביר לו בצורה שאיננה משתמעת לשתי פנים, כי אַל לו לנסות ולהציג את כף רגלו בתוך ההיכל.

כך נדד מבית כנסת למשנהו, עד שמצא את מקומו בבית הכנסת של חסידי ברסלב, בהנהגתו של מוהרנ"ת. כאן, בהתאם להוראה מפורשת של מוהרנ"ת, לא נמנעו מאיש דריסת רגל.

הגיעה שעת חזרת הש"ץ בתפילת מוסף, החסידים מרימים את ידיהם בהתלהבות בצעקת "כתר יתנו לך", והנה הדייטשל גם הוא מרים את ידיו, ולמראה הבושה בולטים כתמי הדיו הטריים, מעשה ידיו להתפאר - - -

בוקרו של יום השבת בעיר ברסלב המעטירה. מבתי הכנסת הפזורים ברחובות העיר בוקעים קולות של תפילה; בבית כנסת פלוני אוחזים בקריאת התורה, ובבית כנסת פלמוני עדיין החזן מסלסל בקולו בשירת 'א-ל אדון'. פה ושם נראים זאטוטים בבגדי שבת משחקים ברחובות העיר.

בבתים מתחילות עקרות הבית בהכנת השולחן לסעודת צפרא דשבתא, מעיפות מבט חטוף על קדירת החמין האם היא מבעבעת כמו שצריך - וכאשר הכול כשורה, הן מוציאות מהארון את ה'צאינה-וראינה' ושוקעות בסיפורי פרשת השבוע. בניגוד גמור לאווירת השבת העילאית - בפניה אחרת של העיר, שוכן לו בניין גבוה ובו משרדי העירייה. בשטח הבניין אין שום זכר לשבת קודש; העובדים יושבים רכונים על גבי שולחנות כתיבה, עורכים מסמכים שונים ומכניסים לארכיון. עובדים אחרים מכינים את כלי העבודה לתחזוקת רחובות העיר, והרגשה של חול וחולין מרחפת בחלל.

למרבה הצער, בין העובדים נמצא גם יהודי מבטן ומלידה - 'הדייטשל' היה כינויו בשל לבושו המודרני-גרמני. הלה יושב כאן עתה, כאילו אין שבת בעולם. כפי מנהגו במשך כל ימות השבוע, גם היום ידיו טובלות את הקולמוס בדיו וממשיכות

השבוע לפני...

השבוע לפני 129 שנה

מוציא פסח תרמ"א - שמחה לקראת קבלת התורה

רבי נתן ב"ר יהודה, המוכר יותר בכינויו: ר' נתן לייבליה ראובנים, מגדולי תלמידי מוהרנ"ת, עלה ארצה בשלהי שנת תרל"ד והתיישב בטבריה, משם היה מתכתב רבות עם חסידי ברסלב בצפת. בידינו שרד אוסף מרתק ממכתבים אלה, הפותחים צוהר לעולמו הרוחני של רבי נתן דנן, שלא היה בו כי אם תורה ותפילה ודיבוקות בצדיקי אמת.

במכתב שלפנינו מוביל רבי נתן את מכותביו מיקדושת פסח: 'לקדושת שבועות' דרך ימי הספירה הנשגבים, כשהוא מעורר את תשומת לבם על חיוניות השמחה - לקבלת התורה.

"מכתבכם קבלתי, והיה לי למושיבת נפש שאחיי ורעיי קיבלו חג המצות בשמחה. כן יהיה לכם ולנו למועדים ולרגלים אחרים, ושמחתנו יהיה נמשך עלינו על כל השנה. ויזכה אותנו השם יתברך שתלך ותעבור השמחה בכל קומת השמחה (עפ"י ליקוטי מוהר"ן קעה). ונוכה על ידי זה שנוכל להתוודות ולשפוך לבנו כמים לפני השם יתברך על כל פרט ופרט, ויאיר עלינו 'אור הפנים' המאיר בשלוש רגלים, ועל ידי זה נוכה לאנפין נהורין, ולהנצל מאנפין השוכין ח"ו, שהוא עצבות ומרה שחורה, שהיא מסטרא אחרא (ראה שם כג). ובכל יום תקבלו עליכם לשמחה בכל פעם, בכח וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו הק' שהזהירו אותנו מאד על השמחה, ושמחה היא כלי לקבלת התורה (ראה שם סה), ועתה הוא עת שאנו מכינין עצמנו לקבלת התורה.

"ואנו צריכין לעורר לבבינו ולומר 'ספירה' בשמחה ובהתעוררות חדש, כי עתה רוצה השם יתברך לגמור על ידיו קבלת התורה ו'קיום התורה', בכח הצדיק שהוא עוסק עתה העיקר בקיום התורה והמְצוֹת ככל עת (ראה כוכבי אור ח"א, שיחות ממוהרנ"ת ה) בחשק חדש ובהתלהלה חדשה - והכל בשמחה, ולבטוח בה' שבוודאי לא יעזוב אתכם ויפרנס אתכם וימלא כל משאלותיכם לטובה, בכח זה הצדיק אשר ממנו הולכים כל ההשפעות לכל העולמות, ובפרט להגלוים אליו.

"יותר 'חדשות' - השם יתברך מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית לטובה! ידיכם אוהבכם באמת ומעיתר בעדכם ובני ביתכם, נתן בן מוריניו יהודה זללה"ה מברסלב (נתיב צדיק, מכתב עב).

לחידודא

חידה מס' 47

כמה פעמים גילה רבינו לרבי נתן ורבי נפתלי את המגילת סתרים?

הפתרון לחידה מספר 46

כמה פעמים מוזכר בספר המידות עניין 'שמות הצדיקים'?
- פעמיים
בערך 'צדיק' פ'סקאות יט-כ.

זכה בהגרלה לחידה מס' 45

אברהם גרינוולד, רמת שלמה, ירושלים, בזכות קניה בסך 50 ₪, בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

שאלה:

מה הלהיטות הגדולה כל-כך לנסוע לאומן?

תשובת הרב נחמן טיקולסקי:

בעשרות מקומות מבאר מוהרנ"ת בעמקות עצומה את סוד קברו של רבינו הקדוש. הכלל העולה מדבריו הוא: "כי מי שנאחז בהם הרע כל-כך, אי אפשר להם בשום אופן לשוב לה' יתברך, רק על ידי שבאים על קברי הצדיקים האמיתיים" (ליקוטי הלכות, נזיקין ב).

באחד מהאופנים הרבים שמוהרנ"ת מבאר את הנושא, הוא מסביר את המושג 'תיקון העונות'. לדבריו הקדושים, הדמיון של האדם אמור לשרת את נשמתו בנאמנות, כך שכל מחשבה העולה על ליבו, וכל דיבור ומעשה שלו, ישקפו אך ורק את רצון הנשמה, שהוא רצון ה'.

העונות, התאוות והמידות הרעות, מעוותים את הדמיון של האדם והופכים כל עבירה ששנה בה, להיתר ולמצווה...

מעשה כל הארה המושפעת לו ממרום, תקבל עיוות בעל כורחה, ותצטייר בכליו הפגומים, באופן מעוות שסופו להרחיקו מתפקידו עלי אדמות.

התיקון למצב זה נקרא בלשון רבינו 'בירור המדמה'.

את העבודה הגדולה הזאת, לברור את המדמה על כל רבדיו ושכבותיו, עד הזיכרון הנשכח ביותר, מגילגול זה ומגילגולים קודמים – יכול לעשות רק צדיק הדור שהצליח על ידי יגיעה וסיגופים וייסורים נוראים, לזכך את הדמיון שלו בתכלית השלימות שאין שלימות אחריה.

הצדיק, ברוחו הכבירה, יכול לצייר ציור נכון של האור עבור כל אדם, יהיה מצב מוחו אשר יהיה. בכוחו של הצדיק הזה לתקן את ה'צירופים' המשובשים במוחו, ונהפכו לעצם מעצמו, לפרקם לגורמים ולצרפם מחדש בצירוף הנכון – וכך להוציא מכל תאוותיו ומידותיו הרעות, וליצור אצלו מחשבות מסוג חדש וטהור, ורצונות טובים ואמיתיים.

אף על פי שכל הצדיקים הקדושים יכולים לעשות זאת, מכל מקום, הכוח לרדת ולהיכנס ל'קטנות דקטנות' מוחו של כל אחד ואחד, ולחדור לתוך כל צינורות הקשע של המידות הרעות, כדי לתקנם – לא נמסר אלא ליחידי הדורות.

אך כמובן, אין הצדיק יכול ליטול מהאדם את הבחירה האישית ולתקנו בעל כורחו. לפיכך על האדם החפץ בתיקון מוטלת החובה להביא אליו, מלבד את גופו – גם את מוחו, ליבו, נפשו, רוחו, ונשמתו, ולא להותיר מחשבה אחת או הרהור, הכול מכול כול למסור ולהפקיד בידיו, ולהרשות ולהסכים לצדיק שיעשה במוחו ככל הנראה לו לנכון.

ממילא מובן, שכל המרבה לבוא על קברו במחשבות כאלו – הרי זה משובה, ומובן גם לכל בר דעת שצריך לזה הכנה רבה ועצומה; וכל עוד נשמתו של אדם באפו צריכה להיות כוונתו ממוקדת להכין את עצמו לרגע הנורא הזה, רגע ההשתטחות, כמו שכתב מוהרנ"ת: "כל מגמתו וכל תשוקתו ותקוותו הוא רק להיות על הציון הקדוש הרבה פעמים" –

"ויקחו... נדב ואביהוא... ויקרבו לפני ה' אֵש זָרָה" (ויקרא י, א)
 "שתויי יין נכנסו" (רש"י)

גבורה היא דבר מסוכן מצד אחד, ודבר מועיל מצד שני. כשמשתמשים בה כראוי, לעבודת ה', הגבורה נחוצה מאוד, ככתוב "הווי גיבור כארז"; "איזהו גיבור הכובש את יצרו". אך כשמשתמשים בה שלא כראוי, היא יכולה לגרום למריבות, כעס ועבירות אחרות.

היין מעורר את הגבורה, לכן אמרו חז"ל על השוטה יין: "זכה – משמחו; לא זכה – משממו". מהד גיטא יכול היין לגרום להתלהבות של קדושה, ומאידיך גיטא יכול היין לגרום להוללות ולעבירות. יש לדעת היטב את הגבול ואת הזמן הנכון, אימתי וכמה יין מותר לשתות.

זה היה חטאם של נדב ואביהוא, ששתו יין שלא בזמן המתאים, כך שהתלהבות שלהם היוותה אש זרה, שלא בקדושה ושלא באופן המתאים.

(על פי ליקוטי מוהר"ן ח"א מא)

"ונשמיתם בם" (שם יא, מג)

"אל תקרי ונטמאתם, אלא ונטמתם" (יומא לט ע"א)

עבירה מטמטמת את האדם, סותמת את לבו. כל מחשבה רעה משפיעה על הלב ומכניסה בו עקמומיות. ולהיפך – מי ששומר את עצמו ממחשבות רעות, יכול לזכות ללב ישר וטהור.

כשאדם מתפלל בקול ובכוונה, הקול משפיע על מוחו ומיישר את העקמומיות שבליבו, כמו שכתוב בזוהר (פ' פנחס רלח): "כד קלא נפיק ואיערא בעבי מטרא – אשתמע קלא לבריתא, ודא אנון רעמים" (= כשהקול יוצא ופוגע בענני המטר [- כינוי למוח] – נשמע הקול לבריות, והם הרעמים) שהם המיישרים את העקמומיות שבלב, כמו שאמרו חז"ל (ברכות נט ע"א): "לא נבראו רעמים אלא לפשוט עקמומית שבלב".

אולם כשראשו של אדם מלא במחשבות רעות, הריהו סתום ואטום, כמו שכתוב ונטמאתם בם – ונטמתם בם, ואז אין קול התפילה יכול להשפיע על מוחו, והלב נשאר עיקש ופתלתול.

(על פי ליקוטי מוהר"ן ח"א ה)

דורצדיקים
 חוויה עם נשמה
 ההרשמה למנון מסלולי הקיץ של דרך צדיקים בשיעומה. התקשרו עכשיו!
 ירושלים: רח' בית ישראל 38 בני ברק: רח' רבי עקיבא 62
02-54 10 100 (ארצי)

בעת צרה, בשעת מצוקה.
 גם בעת שמחה ובכל זמן
מוקד הישועות
1-800-255-522
 24 שעות ביממה
 להעברת בקשות לתפילה ולהזדקקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן
 לישיבה הפתוחה לרווחת פורנסה, לרפואה ולמקסה לילד. לנתח ושמתח חיים

המפיצים															
הרב יהודה צבי שפירא ה"ל תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת אירוס' הבן נחמן י"י זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה	משפחת קוסמן ה"ל תרמו והפיצו 500 גליונות לעי"נ אביהם הר"ר צבי ב"ר אהרן קוסמן זצ"ל נלב"ע כ"ט ניסן תשס"ג ת.נ.צ.ב.ה.	הר"ר נתן ב"ר בנימין כהן ה"ל תרם והפיץ 500 גליונות לעי"נ זקנו הר"ר מרדכי מאיר ב"ר רפאל יעקב הכהן זצ"ל נלב"ע כ"ב ניסן תשע"ו ת.נ.צ.ב.ה.	הר"ר אברהם חיים קוסטנטינר ה"ל תרם והפיץ 500 גליונות לעי"נ אימו מרת עטא לאה ב"ר משה אייזנברג ע"ה נלב"ע כ"ד ניסן תשל"ט ת.נ.צ.ב.ה.	הר"ר משה קוסטנטינר ה"ל תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת אירוס' הבן נחמן י"י ומחנתו הר"ר נפתלי פרלמוטר ה"ל תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת אירוס' הבת שחתי' זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לראות רוב נחת דקדושה	משפחת ליכטער ה"ל תרמו והפיצו 1000 גליונות לכבוד שמחת אירוס' הנכד לאביהם הר"ר יהודה ליכטער ה"ל הבה"ח נחמן ה"ל בן גיטם הר"ר נפתלי צבי רייכמאן ה"ל	הרב ברוך מרדכי פראנק ה"ל תרם והפיץ 1000 גליונות לעי"נ הר"ר מרדכי מאיר ב"ר רפאל יעקב הכהן זצ"ל	הר"ר בנימין כהן ה"ל תרמו והפיצו 1000 גליונות לעי"נ אביהם הר"ר מרדכי מאיר ב"ר רפאל יעקב הכהן זצ"ל נלב"ע כ"ב ניסן תשע"ו ת.נ.צ.ב.ה.	הר"ר צבי כהן ה"ל עם פטירת אביו הקר הר"ר מרדכי מאיר ב"ר רפאל יעקב הכהן זצ"ל ומשרגיו לו בהזאת את תנחומיו הכנים. במעשיו הכבירים למען הכלל והפרט ימצא נחם, אכ"ר אודות סמל	הר"ר צבי כהן ה"ל תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת אירוס' הבן נחמן י"י זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה	הר"ר יוסף ריכר ה"ל תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבן שחתי' זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה	הר"ר שבת גולדשטיט ה"ל תרם והפיץ 1000 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבן שחתי' זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה	הר"ר נתן ב"ר ציון מייזל ה"ל תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת לבנו בכורו שמעון שחתי' שיתקיים ביום שני כ"ח ניסן בשעה 20:00 בצהריים באולמי קונסיטל רח' בן יעקב 21, בני ברק	הר"ר מרדכי קנייבסקי ה"ל תרמו והפיצו 1800 גליונות לעי"נ אביהם, חמיו והקנו הר"ר יהושע בן ציון ב"ר מרדכי קנייבסקי זצ"ל נלב"ע כ"ז ניסן תשס"ט ת.נ.צ.ב.ה.	הרב ברוך מרדכי פראנק ה"ל תרם והפיץ 1000 גליונות לעי"נ הר"ר מרדכי מאיר ב"ר רפאל יעקב הכהן זצ"ל	הר"ר צבי כהן ה"ל תרמו והפיצו 1000 גליונות לעי"נ אביהם הר"ר מרדכי מאיר ב"ר רפאל יעקב הכהן זצ"ל